

**Pohádky
(nepohádky)
se jmény
2**

Markéta Hubáčková
Ilustrace Hana Hubáčková

2025

© Markéta Hubáčková, 2025

Ilustrace © Hana Hubáčková

1. vydání

Vydal: powerprint s.r.o. pod značkou Bookla
v Praze roku 2025

Vytiskl: powerprint s.r.o., Brandejsovo náměstí 1219/1
165 00 Praha 6 – Suchbátův

ISBN 978-80-7568-985-6

Předmluva

Milé děti a milí rodiče,

po dvou letech jsme konečně dokončily druhou knížku pohádek-nepohádek, ve kterých najdou svá jména ti, kteří je nenašli v díle prvním. A pokud ne, pak určitě zase s odstupem dvou let vyjde další knížka, třetí, protože zbývající jména již mám sesbíraná, a tak čekám jen na nápady na nové příběhy.

Pohádky jsou stále psány tak, aby byly krátké, čtivé, abyste je mohli číst svým dětem před spaním, ale aby si je mohly číst i samy děti v rámci tzv. prvního čtení.

Přeji vám hezké počtení a těším se na vaši zpětnou vazbu!

Markéta Hubáčková

Adriana a cukrárna pro princezny

Adriana je malá holčička, která miluje všechno o princeznách. Pohádky si nechá číst jen o nich, v televizi se dívá pouze na Popelku, Šípkovou Růženku, Krásku a zvíře a další pohádky, ve kterých vystupují právě tyto pohádkové bytosti. Ráda nosí dlouhé šaty, češe si vznešené účesy, na hlavě nosí korunky, doma má dvě žezla a malý princeznovský zámek ve svém pokojíčku, ve kterém si může hrát.

Jednou takhle hned po škole šla Adriana s maminkou do cukrárny, aby oslavily holčiččin svátek. A protože Adriana má svátek 26. června, bylo to současně i ke konci školního roku, a tak mohly slavit také to, že se blíží prázdniny. Cukrárna se nacházela hned na rohu náměstí, kde stála i škola. Obě do ní rády chodily, protože tam prodávali výborné zákusky, ale hlavně to byla cukrárna přátelská k dětem – když mělo nějaké dítě narozeniny nebo svátek anebo když byl právě konec školního roku, většinou dostávaly děti čokoládu, bonbony nebo zmrzlinu zdarma.

Dnes také dostala Adrianka zmrzlinu navíc, ale hlavně celá cukrárna byla tentokrát vyzdobená jako nějaký zámek. Všude byly růžové záclony a závěsy. Dorty a zákusky byly servírovány

na růžových talířcích, káva se podávala v růžových šálcích, takže už stačilo jen zvednout malíček při pití, abyste si připadali jako v pohádce.

Adriana byla naprosto unesena, protože tak pěknou oslavu ještě nikdy nezažila. Teď již scházelo jen to, aby se tu objevila nějaká skutečná princezna. A ona se doopravdy objevila! Byla to herečka, která hrála princeznu v jedné televizní pohádce, její jméno si Adrianka nepamatovala, ale hned věděla, kterou princeznu ta slečna hrála. Adriana přišla k „princezně“ a nechala si od ní podepsat lístek. To budou holky koukat, až jim ho ukáže!

Adrianiny jmeniny se povedly na jedničku, dorazilo i spousta jejích kamarádek a kamarádů i se svými rodiči, a všichni se dokonale bavili. Jen škoda, že to všechno tak rychle uteklo...

Alexej a hodinky

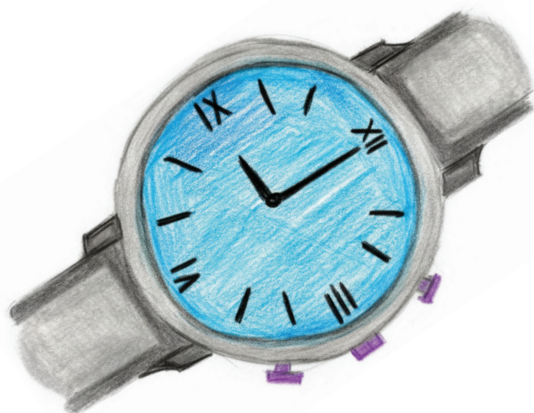
Alexej nebo taky Alex dostal ke svým desátým narozeninám hodinky, které mohl používat i jako sportovní, počítaly mu kroky, aktivitu, spánek, mohl pomocí nich nalézt mobilní telefon, když ho někde položil a nemohl si honem vzpomenout, kde to bylo.

Ale... ty hodinky byly taky kouzelné, což zjistil poměrně brzy. Jednoho dne si nastavil na hodinkách budík na 7. hodinu, aby nezapomněl ráno vstát do školy. Hodinky se ale samy přetočily na 7. hodinu dne 25. listopadu 1925. Alex se ráno probudil v úplně cizí posteli, v cizím domě a v cizím světě. Nikoho neznal, venku jezdily staré automobily, zvonily staré tramvaje a lidé chodili v podivných oblecích. Alex se zeptal, kde to je, a nějaká paní mu odpověděla, že přece v Praze.

Alex si promnul oči, a jak se teď dostanu do školy? Už to tak vypadalo, že do školy se dnes asi nedostane. Šel se projít po náměstí a chtěl si koupit něco k jídlu – ale nikdo nechtěl přijmout jeho peníze. Nakonec se nad ním slitovala nějaká babička, která mu dala housku – jen tak zadarmo. Alex pořád nevěřil svým očím a přemýšlel, co by měl udělat, aby se dostal zpátky domů. Potom se podíval na hodinky. Zastavily

se přesně na 7. hodině ranní. Asi je bude potřeba natáhnout. Natáhl hodinky podle hodin na věži uprostřed náměstí a hodinky se rozešly správně. V tu chvíli se taky Alex dostal zpátky do přítomnosti a rovnou doprostřed první hodiny. Paní učitelka se sice divila, kde se tu tak najednou vzal, ale byla zvyklá i na jiné rošťárny svých žáků, a tak to ani nekomentovala.

Alex se podívil. Zřejmě nebudu moci natahovat budík. Anebo – když budu chtít někam do minulosti, tak ho naopak natáhnou. A opravdu to fungovalo, jednou se dostal do středověku, jednou skončil uprostřed první světové války, pak se vypravil do pravěku a často do 20. století, což pro něj byla taky hluboká minulost. Jen do budoucnosti se nikdy nevypravil, ale možná někdy přijde i na to, jak hodinky natáhnout právě tak, aby mohl cestovat v čase i na druhou stranu.

Běla a sloneček pro štěstí

Běla sbírala porcelánové slony, kteří nosí chobot vzhůru, protože věřila – ostatně jako plno dalších lidí – že přinášejí štěstí. Měla jich už plnou poličku a stále je přestavovala a utírala z nich prach, aby byli pořád krásní. A protože byla dítě, které je šťastné ve své rodině, tak ani žádné další štěstí nepotřebovala.

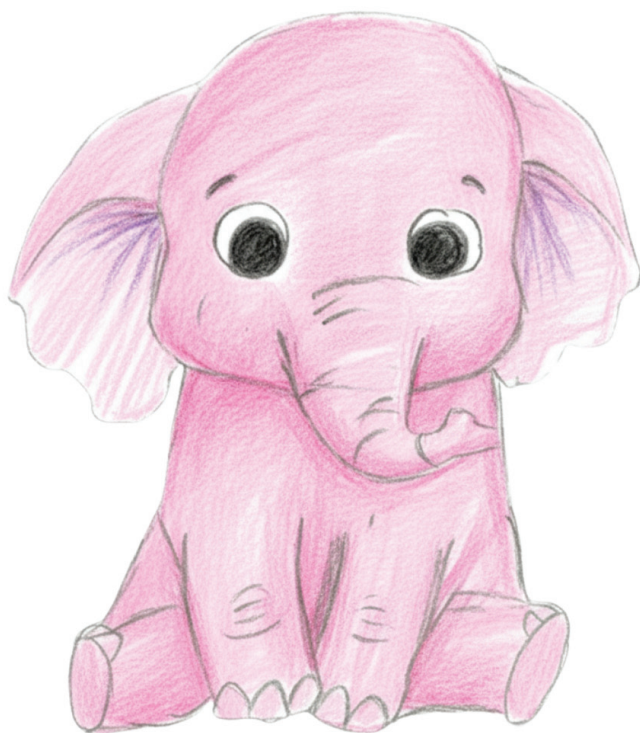
Jednou se jí ale stalo něco velmi nemilého: Zatoulalo se jí její koťátko, které dostala od kamarádky, a dlouhou dobu jej nemohla najít. Běla ho hledala všude po okolí, vyvěsila i letáčky s jeho podobiznou, ale koťátko nikde.

Maminka jí přinesla nového slonečka se zdvihnutým chobotem, protože jí chtěla dát ještě naději, že se koťátko najde. Tento sloneček měl chobot krásně prohnutý, a když se na něj Běla zadívala, vypadalo to, jako by s ním kýval ze strany na stranu. „Slonečku, pomoz mi najít mé koťátko,“ prosila úpěnlivě Běla. Sloneček jakoby na důkaz své pomoci zakýval chobotem.

Běla vyšla ven a znovu a znovu prohledávala okolní křoviska, stromy, lavičky, prostě všechny úkryty, kde by jen koťátko mohlo být. Ale nenašla jej. Šla spát dvojnásob smutná – jednak

z toho, že nemá své koťátko, a pak také z toho, že slonečci pro štěstí nefungují.

Jaké však bylo její překvapení, když koťátko ráno přišlo samo domů, zaškrábalo na dveře a po otevření se začalo s Bělou mazlit. „Kdepak jsi bylo?“ zeptala se Běla, jako by jí koťátko mohlo odpovědět. Ale pak se to dozvěděla. Koťátko našlo své sourozence o pár domků dál a hrálo si s nimi tak dlouho, že zapomnělo jít zase domů. Pak si ale vzpomnělo na holčičku a vrátilo se. A sloneček se zdviženým chobotem už zase kýval na pozdrav...

Bořek a slavík

Bořek je super kamarád. Kamarádí snad s každým a se všemi dětmi dokáže vyjít. I když mu někdo hned nesesedne, Bořek to nevzdá a snaží se ho pochopit. Ještě nikdy se s nikým nepohádal. Je to takový klidný chlapec, kterého mají všichni rádi. Také každému rád poradí nebo pomůže.

Jednoho dne šel Bořek ze školy a kupodivu byl sám, všechny ostatní děti buď zůstaly ve družině, nebo už byly doma. Bořek to neměl daleko a mohl chodit docela samostatně, jenom měl vždycky mamince zavolat, že už jde domů, aby věděla, kdy ho má čekat.

Bořek šel po cestičce a hvízdal si. Najednou uslyšel nad sebou ptáčka, který si notoval úplně stejnou písničku jako on. Byl to slavík a ten – jak známo – je nejlepším zpěvákem ze všech ptáčků. Slavík se k nám vrací vždycky na jaře, protože přes zimu by mu tu bylo chladno a neměl by žádnou potravu. Teď bylo jaro v plném proudu a slavík si prozpěvoval, jako by pořádal koncert.

Bořík se zastavil a zaposlouchal do jeho zpěvu. Byla to nádhra. Pak Bořek zkusil zazpívat stejnou melodii jako slavík. Tu jako by se zastavil i slavík a poslouchal zase Bořkovu písničku.

Jakmile Bořek přestal zpívat, začal naopak slavík novou písničku. Pak počkal, až ji Bořek zopakuje. Takto si spolu hráli asi půl hodiny, když vtom Bořkovi zazvonil telefon a volala maminka, kde se toulá, že ještě není doma. Bořek jí řekl, že už je na cestě a aby se o něj nebála. Že jenom potkal jednoho kamaráda.

I když Bořek nikdy doma neřekl, že má kamarády i mezi ptáčky, rád se na cestičku vracel a se slavíkem se předháněli, kdo zazpívá lepší písničku. Slavík se na to místo taky vždycky na jaře vrátil, protože věděl, že tam najde spřízněnou duši.

Gabriel a anděl

Gabrielovi se jednou v noci zdál sen. Anebo to nebyl sen? Ani on sám si nebyl úplně jistý, když se probudil, zda to sen byl, nebo nebyl. Ostatně posuďte sami, jestli se to mohlo stát...

Gabriel usnul až kolem desáté večer. I když byl hodně unavený, dlouho nemohl zabrat, protože byl zároveň plný zážitků z celého dne. Vyhráli totiž s kluky hokejový turnaj a získali zlaté medaile. Bylo to skvělé. Oslava nebrala konce. Domů se dostali až navečer.

Tak a teď Gabriel konečně usnul. Usnul, jako by ho do vody hodil. Ve snu k němu přišel anděl. Byl to hodný andílek, s bílými křídly, v bílém rouchu. Byl jemný a něžný a sklonil se nad Gabrielem, aby mu zašeptal: „Přej si, co chceš, všechno bude splněno.“ Gabriel do tmy zašeptal: „Chtěl bych být hokejistou. Víš, opravdovým hokejistou, který hraje hokej závodně a živí se tím.“ Andílek pokýval hlavou: „Ano, talent na to máš, a když budeš poctivě trénovat, tvoje přání se ti splní.“

Gabrielův sen pokračoval: Viděl se už jako dospělý, jak obléká dres nějakého amerického klubu v NHL, ale nemohl se přesně upamátovat,

který klub to byl. On sám působil v družstvu jako útočník. Dával góly, jako by to byla ta nej-jednodušší věc na světě. Jeho klub vyhrál snad všechny zápasy a stal se držitelem poháru. Gabriel byl nevýslovně šťastný, protože se mu splnil jeho sen.

Ráno se probudil a nebyl si úplně jistý, jest-li se mu to všechno jen nezdálo. To z budoucnosti, kdy byl dospělý, asi ano, ale co ten anděl? Navíc okno do jeho ložnice bylo pootevřené a na parapetu leželo bílé peříčko... Bylo snad z andělových křídel?

Co myslíte, děti? A věříte na anděly?

Ivana a hlemýžď

Kdo znal Ivanu, věděl, že nejraději ze všeho má deštivé počasí. Od malička se ráda cachtala v kalužích, musela mít holínky, nepromokavé oblečení a někdy i deštník. Občas do té kaluže dokonce spadla, a to ji pak maminka popadla za ruku a rychle ji vedla domů, aby se převlékla do suchého oblečení.

Ivaně však záliba v dešti zůstala i v pozdějším věku. Ráda pozorovala život venku po dešti, když vylézají různé živočichové, kteří za slunného počasí nejsou vidět. Většinou to byli hlemýžďi, páskovky a další měkkýši, ale také žížaly, žáby a nejrůznější vodní hmyz.

Ivana dokázala prosedět u kaluže nebo u rybníka celé hodiny a pozorovala potápní-

ky a bruslařky na vodě, jak se ladně pohybují. Věděla o všech zvířátkách mnoho zajímavých věcí, protože je pozorovala přímo v přírodě.

Jednoho dne si vzala domů hlemýžďe, kterému vytvořila domeček z velké sklenice. Dala mu tam listy pampelišky a nějakou trávu, kamínek a namočený kousek papíru, protože – a to je zajímavé – šnecci dokážou jíst namočený papír a strávit ho. Takže když nemáte čím krmit nějakého šnečka, dejte mu určitě navlhčený kousek papíru.

Ivana chovala hlemýžďe doma asi měsíc, ale pak viděla, že by rád zase ven. Zrovna pršelo, a tak se to hodilo. Hlemýžď vylezl ze sklenice a rozhlížel se po kraji. Najednou uviděl druhého hlemýžďe. A hned se do sebe zamilovali. Hlemýžďi jsou totiž hermafroditi a to znamená, že jeden hlemýžď může být sameček, nebo samička, a ten druhý zase naopak. A tito dva spolu pak měli mnoho malých hlemýžďů, kteří se ubytovali na zahradě Iviných rodičů. Jen nevíme, zda z toho měli takovou radost také maminka s tatínkem...

Iveta a starobylý hrad

Iveta ze všeho nejradši navštěvuje s rodiči různé hrady, zámky a zříceniny a vždycky si představuje, že je princezna, která na tom síd-

le žila. Jednoho dne se celá rodina vypravila na Kokořín. Tam ještě nebyli, a tak to byl vítaný cíl jejich prázdninového výletu.

Iveta se těšila jako nikdy. Vzala si dlouhé šaty, aby vypadala jako skutečná princezna, a do vlasů si dala korunku, kterou měla schovanou z karnevalu. Iveta od rána tančila po bytě jako divoženka. Ještěže už měli všechno sbaleno a mohli vyrazit. V autě se Ivetka rodičů pořád ptala: „A kdy už tam budem?“

Nakonec se ale dočkala. Dorazili ke Kokořínu, tedy ne až úplně ke hradu, museli kousek dojít pěšky. Ivetu zajímalo, jak to vypadá uvnitř, a tak si koupili rodinnou vstupenku na jeden z nabízených okruhů.

Viděli tak hradní kuchyni, pokoje, chodby i spoustu exponátů, které tu zbyly po králích a šlechticích, kteří rádi lovili zvěř. Jedné hlavy divočáka se Iveta docela lekla, protože visela hned za dveřmi a byla opravdu veliká.

Ale pak Ivetu zaujala věž. Byla volně přístupná a v jejím vrchním patře se nacházela rozhledna, a to ve výšce 38 metrů. Iveta rychle vyběhla po schodech, aby tam byla první. Rodiče jí vůbec nestačili. Iveta se zastavila až v horním patře a rozhlížela se po kraji. Byla to nádhera.

Všude kolem kvetly květiny, dozrávaly třešně na stromech a bylo vidět až daleko do dálky.

Iveta zavřela oči a zasnila se: Co kdybych tu byla princeznou? A najednou měla na sobě úplně nové šaty, jiné, takové starodávné, s vlečkou a vysokým čepcem na hlavě. Měla vysoké boty a vlasy zapletené kolem hlavy. Ve věži bylo zrcadlo, a tak se mohla důkladně prohlédnout. Tu k ní přišel jakýsi princ a požádal ji o tanec. Iveta mu podala ruku a už se vznášela ve víru tance, ačkoliv tento tanec vůbec neznala. Úplně se jí zamotala hlava. Po skončení tance poděkovala princovi a rozloučila se.

Bylo to právě včas, protože už tu byli rodiče. Iveta si všimla, že má na sobě zase svoje šaty. Asi se mi to jen zdálo, řekla si. Pak ale v ruce ucítila růži, kterou jí dal ten mladík z minulosti... Schovala si ji doma, nechala ji usušit, a nejspíš ji má dodnes na památku toho zajímavého dobrodružství, i když už od té doby hodně povyrostla.

Jak si Ema změnila své jméno

Ema byla už asi desetiletá dívka, když se rozhodla, že bude modelkou. No, co vám budu povídat, maminka ani tatínek nebyli zpočátku nadšeni, ale pak ustoupili, když viděli, jak urputně si jde jejich dcera za svým.

Je pravda, že odmalička se ráda strojila a převlékala do různých šatů a pózovala před zrcadlem. A pak ji jednou maminka přihlásila na konkurs, v tomto věku musíte mít s sebou ještě rodiče, protože nejste plnoletí.

Emička se oblékla do svých nejkrásnějších šatů a vyrazila. Vůbec se nebála ani neměla trému. Ráda se pohybovala ve společnosti, nejraději ze všeho vzbuzovala pozornost a nejlépe se cítila, když byla obklopena podobně smýšlejícími lidmi.

Na konkursu byla děvčata přibližně stejného věku, jednalo se tehdy o konkurs na reklamu na kosmetiku. Dívky se měly projít po mole, nafotit několik scén a sehrát roli v televizní reklamě.

Ema byla natolik přirozená, že tu zakázku mezi všemi těmi dívkami získala právě ona. Brzy se objevila v reklamě v televizi a poznávali ji i lidé na ulici. Emě to nevadilo, spíš naopak.

Ale co jí vadilo, bylo její jméno. „Mami, já potřebuju jiné jméno, nějaké světové.“ Maminka jen zakroutila hlavou. To snad není možné, co si ta holka navymýšlí kvůli jediné reklamě. Jenže Ema šla z jedné reklamy do druhé a pak fotila i pro dětský časopis, a nakonec získala roli v seriálu pro děti. A to už si zaslouží mít světovější jméno.

Ema s maminkou nakonec přišly na kompromis. Bude se pořád jmenovat Ema, ale bude se psát s dvěma „m“, tedy Emma. Ema, vlastně teď už Emma, byla spokojená a dál vystupovala pod tímto upraveným jménem. A věřili byste, že jí vydrželo až do dospělosti?

Jakub a růže

Jakub se narodil jako obyčejný kluk, ale dějiny tomu tak chtěly, že se asi v deseti letech stal následníkem trůnu, tedy princem. Nevíme už, jak to tehdy bylo doopravdy, nicméně tento příběh se odehrává v době, kdy už princem byl a musel se naučit všechny ty princovské povinnosti a dovednosti, jako třeba tančit, hrát na flétnu nebo bojovat s mečem.

Jakub měl ze všeho nejraději hudbu, a tak mu nebyl cizí zpěv, hra na flétnu ani tanec. Zato však bojování s mečem z duše nesnášel. Neměl rád jakékoliv násilí, což tehdy dost zneklidňovalo jeho otce – krále, který musel vyrazet do bitev a bojovat s nepřáteli docela často. A kdyby všechny ty nepřátele neporazil, asi by ani on sám nepřežil.

Když Jakub trénoval s mečem, nevypadalo to, jako kdyby bojoval, spíš se zdálo, jako by s mečem tančil. Měl tak ladné pohyby, že by mu je záviděly i samotné princezny. Jeho vystupování s mečem vypadalo jako hra, jako divadelní představení.

Jednou zase Jakub cvičil s mečem na zahradě. Šlo mu to už náramně, ale v jednu chvíli si

nedal pozor a setnul růži. Růže spadla na zem a bylo vidět, že je smutná. Jakub si jí našťestí všiml, zvedl ji a odnesl si ji do zámku do vázy. Růže jako by pookřála a řekla Jakubovi: „Dej mě té, kterou máš rád, a uvidíš, že se do tebe také ihned zamiluje.“

Jakub už nějakou dobu pokukoval po princezně z vedlejšího království. Jmenovala se Růženka. Růženka a růže – to bude dokonalé. Jakub tedy vzal kouzelnou mluvící růži a přinesl ji Růžence. Růženka byla potěšená, však ona si také na Jakuba potají myslela, ale dobře věděla, že princezna se musí podvolit vůli svého otce. Pokud by totiž on jí vybral nějakého ženicha, musela by si ho vzít. Růženčin tatínek byl ale pokrokový král a svolil ke sňatku své dcery s Jakubem ze sousedního království, protože viděl, jak se oba milují. A tak nakonec růže useknutá mečem přinesla Jakubovi manželku i štěstí.

